

нина Върбанъ Пеновъ, които събития се развили въ 7 м. презъ 1850 год. Бѣлоградчишко, Ломско и Видинско възстание и следъ като се преселили нѣкои въ Русия (Кримъ) и сетне се върнали пакъ, дождатъ до убеждение, че противъ Падишаха не бивало да се противи.

Съ тѣзи извадки отъ архивата се вижда, както се помена въ началото, цѣлия ходъ на революционното движение; защото тѣ се подпълватъ единъ съ други и за всичко станало е донасяно на популярния войвода отъ 1869—1877 год., а по раншнитѣ години 1858—1869 год. той е предвождалъ чети и кръстосвалъ (шеталъ) Стара Планина. За самото събитие въ Чипоровския манастиръ, което е предметъ на нашето тържество, ний го намираме въ препискитѣ (докладитѣ).

Дейността на войводата се дели на два периода—периодъ отъ 1858—1869 год. презъ които той е предвождалъ чети и кръстосвалъ Стара Планина. Въ това време той се калява и става единъ опитенъ войвода. За това въ другия периодъ сж го толкова ценили, че сж му писали „баремъ ти стой да не загинешъ безъ време, защото тогава съ кого ще останемъ следъ като изгубихме Хаджи Димитъръ, Стефанъ Караджата и др“. А другия периодъ е отъ 1869—1877 год. презъ което време той е въ централния революционенъ комитетъ и поради опитността си привлича вниманието на всички дейци да се сношаватъ съ него. Това извлечение направихме съ целъ да видимъ каква важна личностъ е войводата Панайотъ Хитовъ въ 20 годишната му дейность, като революционеръ и да потвърдимъ това, което изказва г-нъ Страшимировъ за него въ предговора на архива и ни го цитирахме въ нашия предговоръ.

Самото събитие станало Чипоровския манастиръ, което е предметъ на нашето праздненство, се вижда отъ донесенията на г-на Георги Милетича, който е билъ писаръ на четата му, отъ телеграмата на г-на Мишайковъ и отъ книжката на запасния гене-